

ALUMNI ACHTERAF

Ze merkten dat ze buiten de Academie veel meer voor de maatschappij konden betekenen dan erin. De ene filosoof verbond daar vóór het behalen van de bul al consequenties aan. De andere promoveerde eerst nog.

✍ ELLIS ELLENBROEK

📷 CORNÉ SPARIDAENS

RETOURADRES: RUG/A&F, POSTBUS 72, 9700 AB GRONINGEN, NEDERLAND

EEFKE MEIJER (47)

STUDIE tussen 1992 en 1999 even Nederlands, toen Wijsbegeerte (niet afgemaakt) **IS** initiatiefnemer en directeur van Het Eiland van Groningen www.eilandvangroningen.nl **HUISHOUDEN** jongenstweeling van 13; lat-relatie met Michel (50) **HUIS** bovenwoning Tuinwijk Groningen **INKOMEN** haalt maandelijks 3000 euro voor zichzelf uit bedrijf

‘Het was niet van: Het lukt me niet, ik ga. Ik denk nog steeds dat ik filosofie ooit afmaak. Maar omdat er nog zoveel moet gebeuren in de wereld buiten de universiteit, gaf ik daar voorrang aan. Eerst ging ik als zzp'er als verandermanager aan de slag, bij bedrijven, onderwijsinstellingen,

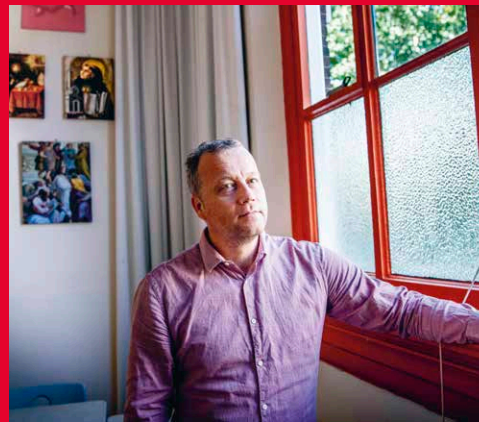
in de jeugdgevangenis. Overal zag ik een tekort aan enthousiasme voor verantwoordelijkheid. Mensen verwachten een opdracht, zijn afwachtend. En heel veel mensen zijn vervolgens niet gelukkig in hun werk. Ik verdiepte me in theorieën achter motivatie. Het is belangrijk om tot wasdom te komen. Iemand moet kunnen inzetten wat hij in zich heeft, om te floreren. Wij hebben te lage verwachtingen van elkaar. En dat begint al bij de baby's. Ik merkte het toen ik moeder werd. Geen kind wordt lui geboren. Als het goed slaapt, goed eet, dan gaat het ook goed werken. Moet je het niet de hele tijd in de weg lopen. Als je kinderen vastzet in een hoge stoel en je geeft ze een rammelaar waar ze mee moeten spelen, dan is het geen wonder dat ze als veertigjarige zeggen: “Ja, maar dat is mijn taak niet”. Ik zei tegen mijn kinderen: “Je kunt het wel, ik hoor het wel als je me nodig hebt”. Bij Het Eiland draait alles om een opzelfsturing gerichte benadering van elkaar.

In 2013 ben ik met een compagnon Het Eiland begonnen in een groot pand aan het Zuiderpark. Een plek om te spelen, leren en werken voor klein en groot. Met kinderopvang, een verloskundigenpraktijk, een yogaschool, vechtsportschool, keuken, atelier en vergaderruimte. Vanaf dit schooljaar zijn we ook gestart met een basisschool, De Pol, in een dependance tegenover het hoofdbureau van politie. Nu al is er interesse vanuit mbo, hbo, vwo en universiteit voor stageplekken.

De school is een aparte stichting, verder is Het Eiland een BV. Ik ben directeur-grootaandeelhouder, zo heet dat officieel. Liever zou ik een coöperatie willen zijn, maar dat kan niet zomaar. We werken wel als zodanig, maar het is nog heel not done elkaar als zakenpartners zo te vertrouwen dat je het ook op papier zo vastlegt.’

CASPER ZIJLSTRA (48)

STUDIE Wijsbegeerte (1993-1999), promotie in 2005 **IS** leraar filosofie Werkman Stadslyceum Groningen (0,8) **HUISHOUDEN** met partner (49) en dochter van 10 **HUIS** dubbele woning Herewegbuurt Groningen **INKOMEN** 64.000 bruto per jaar

‘Eerlijk gezegd wist ik niet goed wat filosofie was. Bij mij op school was het geen schoolvak. Maar ik wilde weten. Waarom zijn dingen zoals ze zijn? Wat is weten eigenlijk? Dan kom je bij filosofie uit. Het was best een gok. Maar vanaf het eerste moment ben ik erin opgegaan. Ik werd

gegrepen. Ik was echt een studiebolletje. Wennen was het wel. Alle boeken in het Engels. En het was hard werken. Wij begonnen met veertig mensen in de propedeuse. Zes zijn er overgebleven. Toen we logica kregen, vielen de zweverige mensen af. Ik heb veel bijvakken gedaan. Drie jaar Sanskriet. En een hele dikke scriptie geschreven, 134 bladzijden, over het concept God bij Suárez, Descartes en Spinoza. Met de arbeidsmarkt hield ik me totaal niet bezig. Ook niet toen ik ging studeren. Ik wilde gaan doen wat mij interesseerde, we zouden wel zien wat ervan kwam. In 1999 was ik afgestudeerd, maar niet uitgestudeerd. Dus heb ik een onderzoeksvorstel geschreven waaruit een aanstelling als aio voortkwam. Mijn proefschrift ging over de herwaardering van Descartes in de negentiende eeuw. Na de promotie was het wel: En nu? Ik had al een postdoc-aanvraag in de pen, toen er een telefoontje kwam dat ze een filosofiedocent nodig hadden op een school in Drachten, voor een vervanging. Ik had nog nooit voor een schoolklas gestaan! De proefles die ik gaf viel goed. Ik bleef hangen en heb sindsdien op verschillende scholen gewerkt. Het mooie aan het leraarsvak voor mij? Leerlingen dingen uitleggen, laten begrijpen, hun vragen en ideeën horen, direct iets van ze terugkrijgen. Een bijdrage leveren aan hun ontwikkeling.

Mensen vragen soms: Is het geen teruggang? Moest je geen hoogleraar worden? Maar eigenlijk moet ik bekennen dat het academische wereldje mij niet zint. Aan zo'n universiteit vereenzaam je, je zit er in je eigen ivoren toren. Op een kleine faculteit ben je vaak de enige specialist in iets. Als ik aan een publicatie werkte, vroeg ik me af: Is er een hond die dit gaat lezen? Waarom doe ik dit, behalve omdat ik het zelf interessant vind? Ik was klaar om de wereld in te trekken.’